

μαρτύρησε στη ζωή και μπορεί και να γιάσει στον άλλο κόσμο, γιατί τ'άχε καλά με τους άγιους, όμως δε βαρύνουνε καθόλου στην πλάστιγγα που ζυγίζεται ο Τεχνίτης.

Όχι κύριοι κριτικοί του μακαρίτη, που δεν τ'ονε γνώρισα κιόλας.

Άμοργό 21-1-1911

ΓΕΛΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ — Μιστριωτίτιδα σήμερα θα σάς σερβίρουμε και τους σκετικούς μεξέδες τους δανειζόμαστε από την «Άκρόπολη» της Δευτέρας, όπου ο Σ. Σταματίου με τόσο κέφι σκολιάζει το λόγο του σοφού μακαρίτη Μιστριώτη. Έτσι έχετε κι όλη την ουσία του λόγου του (αν υπάρχει *ουσία* σε τέττα αερόλογα) κι όλα τα συμπεράσματα που βγαίνουν από δαύτονε.

Άναφυκτικώτατος χθές ο κ. Μιστριώτης.

Δροσερώτατος, χαριέστατος, είπε τόσα φαιδρά, τόσα δροσίζοντα και άναφυχούντα, που ένομιζε κανείς πώς είνε Σμυρναίος γιατσοπώλης, περιερχόμενος τους φλογισμένους δρόμους, κυστικόν μεσημέρι του καλοκαιριού, και δροσίζων διαβάτας, και άναφωτών το λάλημά του.

— Έμβούζιον ήδύ έστιν, έμβούζιον! Έμβούζιον.

*

Γρυλλίζων ό σοφός καθηγητής των Έλληνικών γραμμάτων επί της έδρας, ένφ ως ροκάνες ύποδεχόμεναι Καρνάβαλλον, άντήχησαν παταγώδη χειροκροτήματα έντός της αίθουσής. Και ήτο πλήρης ή αίθουσα.

Παιδες και παλίμπαυδες, φοιτηται και γλωσσοφύλακες, γυναίκες και Παπαμιχαλόπουλοι έσπευσαν να άκούσουν την σοφήν του Πανεπιστημίου γλαυκα κρώζουσιν τής έθνοκτόνους—παρ' όλίγον να γράψωμεν *έντομοκτόνους*—άποκαλύψεις της.

Πέριξ της έδρας, ως άπόστολοι περι τον Κύριον, οι δώδεκα στύλοι και άκρογωνιαίοι λίθοι του ζητήματος. Οι κ. κ. Σκουζές, Λεβίδης, Στάης, Γαρδίκας, Βάσσης, ό κ. Πρύτανις, Καυταντζόγλου, Ζυγομαλάς, Φιλάρετος, Τριανταφυλλάκος, Παπαμιχαλόπουλος και Καπετανάκης.

Έπίσης ό άρχιεπίσκοπος των Δυτικών, ό επίσκοπος Άρτης, ό κ. Καρτάλης και τινες των καθηγητών του Πανεπιστημίου.

*

Μάτσο χειρογράφων προτείνεται άπειλούν το άκροατήριον.

Μάτσο βαρύν τον χάρτην και έπίφοβον διά τους όρθοστατούντας.

— Γρρρρρ! Σεβασμιώτατε έπίσκοπε, κύριοι καθηγηται, εδγενής φοιτητική νεολαία, γρρρρρρ.

Έκλήθημεν σήμερα επί της σεμνης τήσδε Άκροπόλεως του Έλληνικού Γένους, γρρρρρρ, διά ζήτημα μέγα, γρρρρρρ διά τε το Κράτος και την φυλήν ήμών, γρρρρρρ.

Και άρχίζει ή άγόρευσις ή μάλλον ή άνάγνωσις, μακρά, πληκτική, έπαναλαμβάνουσα τα ίδια, και βάλλουσα τα ίδια Μιστριώτικα ρήματα, ως λίθους άναθέματος κατά της γλώσσης των Χυδαϊστών.

*

Και άρχάς ό κ. Μιστριώτης με έπιτηδειότητα μεπικάτσας άνακαλύπτει μερικούς «σκώληκας της πατρίου γλώσσης» οι όποιοι ύπονομεύουν γλώσσαν και Έθνος και φυλήν και άναφέρει ότι πλούσιος χυδαϊστής έξώδευσεν μέγα χρηματικόν ποσόν, εις Σμύρνην, Κωνσταντινούπολιν, Βηθανίαν και Βενεζουέλαν προς έξάπλωσιν του χυδαϊσμού.

Έπί τή άκούσματι αὐτῷ αἱ τρίχες του κ. Φιλάρετου άνορθούνται και ό κ. Ζυγομαλάς αισθάνεται τρέμον έξ ιερās όργής το στρατιωτικόν του ύπογένειον.

*

Προχωρών ό μέγας άνήρ εις τās έθνοκτόνους — παρ' όλίγον να άναγράψωμεν *έντομοκτόνους*—άποκαλύψεις του, άναφέρει ότι υίός πολιτικού άποστέλλει εις την Μικράν Άσίαν χυδαϊστάς ως Προξένους «ένα οὕτως έκμηδενισθη ό δεσμός ό συνέχων τον Έλληνισμόν, διότι οι σκότιοι σκοποί των πρωτεργατών του έξχυδαϊσμού της γλώσσης εκεί άποθλέπουσιν».

Άκούονται χειροκροτήματα!

— Εύγε. Εύγε.

— Μπίς.

*

Άπόσπασμα του λόγου του κ. Μιστριώτου: «Σεδόμενος και πειθόμενος τοίς Νόμοις, μέχρι του σημείου του να . . . στασιάζωμεν και σφαγιασθώμεν ύπερ του ζητήματός μας!»

Και έπειτα οι χυδαϊσταί λένε ότι ό κ. Μιστριώτης δεν είνε σοφός καθηγητής.

*

Κατόπιν ό κ. Μιστριώτης άποκαλύπτει άλλα χειρότερα και τρομερά.

«Οί χυδαϊσταί κατέλκβον ύψηλās θέσεις και εκείθεν ένισχύουν τους όμόφρονας».

— Προσέχετε, άναφωνεί, ή Πατρις κινδυνεύει, εκ της λύμης αὐτῆς του μαλλιαρισμού, όστις έγιγαντώθη.

Και άφου ή «λύμη έγιγαντώθη», άμέσως κα-

τωτέρω ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, λησμονῶν τὰ ὅσα ἀνωτέρω εἶπεν, ἐπιλέγει γαυριῶν·

«Εὐτυχῶς οἱ χυδαῖσται κατιδόντες τὸ ἀνίσχυρον αὐτῶν καὶ . . . ἤττηθέντες» κτλ. κτλ. κτλ.

*

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς καθαρευουσιάνους νὰ μᾶς ἐξηγήσουν τὸ κάτωθι Μιστριωτικώτατον.

«Ἐν ὅλοις τοῖς αἰῶσι».

Λύσεις δεχόμεθα ἡμεῖς καὶ δέσιν ἐπιδέχεται ὁ κ. Μιστριώτης.

*

Δὲν ἀκούσαμε καλά.

Μᾶς ἐφάνη ὁ κ. Μιστριώτης ὅτι συνέστησεν νὰ ὀμιλῶμεν κκλίτερον . . . Ἀλθωνικὰ καὶ ὄχι τὴν Δημοτικὴν γλῶσσαν.

Εἰς αὐτὸ ὁμοῦ διαφωνεῖ ὁ κ. Σκουζέ, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ τὴν Γαλλικὴν, ὡς κοινὴν διάλεκτον.

— Συγγνώμην κ. Σκουζέ.

— Ἐ-σκουζέ μοῦ κ. Σκουζέ.

*

Ὁ κ. Μιστριώτης ἐξακολουθεῖ.

— «Εἶνε προτιμώτερον νὰ σφαγιασθῶμεν ἢ ν' αὐτοκτονήσωμεν, ἀφίνοντες τοὺς ἐπιβούλους χυδαῖστας νὰ ἐργάζωνται ἐκ τοῦ φανεροῦ πλέον κατὰ τῆς γλώσσης».

Καὶ μιὰ φωνή.

— Ἐπὶ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

*

Ἐρχεται κατόπιν εἰς τὸν Βασιλέα τὸν ὁποῖον θαυμάζει, διότι ἐν ἰδιαιτέρα συνεντεύξει του ἡ Α.Μ. ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς καθαρευούσης, στηλιτεύσασα τοὺς χυδαῖστας.

Τόση μάλιστα ἦτο ἡ κατὰ τῶν δημοτικιστῶν καταραρὰ τοῦ Βασιλέως, ὥστε ἠρώτησε τὸν σοφὸν ἄνδρα.

— Μήπως ἔχω καὶ εἰς τὸ πάλαι μου δημοτικιστὰς διὰ νὰ τοὺς ἐκδιώξω;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Μεγάψυχος καθηγητὴς.

Ἐπέστησεν ὁμοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ Βασιλέως, ὅτι οἱ χυδαῖσται προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν μέλος τῆς οἰκογενείας του, διὰ νὰ καταλάβουν καὶ τὰ ἀνάκτορα ὅπως κατέλαβον τὰ πάντα.

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε καθηγητά, θὰ προσέχω . . .

*

Νὰ καὶ ὀλίγη Μιστριώτικη ἐξωτερικὴ πολιτικὴ.

Κάποιος μέγας σημαίνων εἰς Βαλκανικὴν φυλὴν, καὶ θερμότατος φιλέλληνα, ἐπεσκέφθη τὸν κ. Μιστριώτην καὶ τὸν ἠρώτησεν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συσφιγθῶν αἱ σχέσεις τῶν δύο ἀδελφῶν Κρατῶν

καὶ νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις πλήρης καὶ φιλία ἄκρα μεταξὺ τῶν.

Καὶ ὁ σοφὸς καθηγητὴς τί νομίζετε ὅτι ἀπήντησεν;

— «Αὐτὸ θὰ γείνη μόνον, ὅταν σεῖς ἐγκαταλείψετε τὴν γλῶσάν σας καὶ ἐγκολπωθῆτε τὴν ἰδικὴν μας ἢ ἂν κρατήσετε μὲν τὴν ἰδικὴν σας ὡς οἰκογενειακὴν, παραδεχθῆτε ὁμοῦ ὡς ἐπίσημον τοιαύτην τὴν ἡμετέραν . . .»

— Κύριε Γκρέϋ, τί κάθεστε καὶ δὲν αὐτοκτονεῖτε;

*

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἐξακολουθεῖ.

«Οἱ Γερμανοὶ διδάσκονται περισσοτέρας ὥρας τεχνολογίαν, καὶ ὁμοῦ εἶναι Γερμανοί».

Γιὰ φανταστῆτε ἀλήθεια οἱ Γερμανοὶ νὰ εἶταν . . . Τούρκοι.

Καὶ ἕτερον.

Τὰ Γερμανικὰ φύλλα δὲν δύνανται νὰ συννενοηθοῦν ἀναμεταξύ τῶν καὶ ὁμοῦ εὐχαρίστως μανθάνουν τὴν Γερμανικὴν καὶ οὔτε οἱ Βυβαροί, οὔτε οἱ Σάξωνες ἐζήτησαν ποτὲ νὰ ἐπιβληθῇ τὸ γλωσσικὸν τῶν ἰδιώμα.

Ἐδῶ ὁμοῦ τὸν λόγον λαμβάνει ὁ κ. Καπετανάκης, ὡς εἰδικὸς διὰ τὰ ἐν Γερμανίᾳ συμβαίνοντα.

Κατόπιν ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην ὡς καταρῶμενον ὡς ἐθνωλετήρας τοὺς χυδαῖστας.

Σοφὰ τοῦ κ. Μιστριώτη ρήματα.

«Ἄνευ τῆς καθαρευούσης οὔτε στρατόν, οὔτε στόλον, οὔτε γεωργίαν, οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε ἐμπόριον θὰ ἔχωμεν».

Δυστυχῶς δὲν θὰ ἔχωμεν οὔτε . . . Μιστριώτην.

Ἀποκαλεῖ δὲ ἀνθρώπους προσπαθοῦντας νὰ κοπροποιήσουν τὴν Ἑλλάδα, τοὺς σκεπτομένους νὰ κάμουν τὸν λαὸν γεωργικὸν καὶ μὴ ὠθοῦντας αὐτὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς θείας γλώσσης.

— Μωρὲ τί σοφία εἶν' αὐτή!

*

— Οἱ χυδαῖσται, προσθέτει, δὲν εἶνε Ἑλληνες!

Τότε ὁμοῦ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀκούεται μία φωνή.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια!

Ὁ κ. Μιστριώτης μένει ἀναυδός. Τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὸν ὁμοῦ, ὡς μαγισνέζα, φοιτητάρια κραυγάζουν ὑψοῦντα ῥάβδους καὶ φωνήν.

— Ὁξω! Ὁξω! Βγάλτέ τον ἔξω.

Συγχρόνως μὲ αὐτὸ ἀκούεται καὶ μία ἄλλη φωνὴ ψάλλουσα.

— Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη . . .

— Ὁξω κι' αὐτὸν, ἔξω.

Οἱ φωνάζοντες ἦσαν ὁ κ. Βαρλέντης καὶ κά-

ποιος άλλος φοιτητής, "Όταν αυτοί έξηλθον και σχετική ήσυχία έγεινεν, κάποιος ήρώτησεν.

— Τι γίνεται δώ μέσα ;

— Βαρ γλέντι.

*

Ο κ. Μιστριώτης έξακολουθεϊ μεμφόμενος τήν άνεκτικότητα των άρχων άπέναντι των μαλλιαρών. «Μίαν μόνην άρχήν γνωρίζω, λέγει, ή όποία έπραξε τό καθήκόν της. Τόν...Βαλλήν της Τραπεζοϋντος κρατήσαντα επί διετίαν εις τας φυλακάς ένα χυδαϊστήν εκ φόβου μήπως διαδώσει τό μόλυσμα και εις τούς Τούρκους !»

Τί ώραία ποϋ τά λέγει ο κ. καθηγητής !

*

Επιτίθεται κατόπιν κατά τινος ύπουργού της Παιδείας, ο όποιος τοϋ είπεν :

— Έγώ δέν χωνεύω τούς μαλλιαρούς, άλλ' είμαι...δημοτικιστής εκ βάθους καρδιάς.

Ποιός εϊνε αυτός, άγνωστον.

Και τό μόν οξύμωρον, οξύμωρον Άλεξανδρή, τό «βάθος της καρδιάς» όμως Άρσκειακόν. Άλλως τε ο κ. Υπουργός θα έλεγεν :

— Δέν χωνεύω τούς μαλλιαρούς, άλλ' είμαι δημοτικιστής εκ βάθους **Καρδίτσας** !

*

Ο κ. Μιστριώτης προτείνει όπως οί παριστάμενοι εκλέξουν έπιτροπήν, ήτις παρουσιαζομένη όπου δεϊ να έπιζητήση τήν παρά της Έθνοσυνελεύσεως περιφρούρησιν της γλώσσης.

— «Διότι, προσθέτει, αν ή Έθνοσυνέλευσις δέν φροντίσει, δύο τινά θα συμβώσιν: Η θα έχωμεν επανάστασιν, ήτις θα φέρη νέαν έθνοσυνέλευσιν, ή θα αποβλακωθώμεν και θα καταλήξωμεν εις έμφύλιον σπαραγμόν».

Τί ώραία ! Τί ώραία ποϋ εϊνε ή ψυχή της κυρίας Μογκοντέν ! . . .

*

Γίνεται ή εκλογή της έπιτροπής.

Άλλοι θέλουν τόν κ. Παπαμιχαλόπουλον, άλλοι τόν ίδιον κ. Μιστριώτην, άλλοι τόν Βάσσην, τόν Φιλάρετον, και τόν...Περδίαν, οστις Γαρδικας επονμάζεται.

Μερικοί προτείνουν τόν Σκουζέν, τόν Λεβίδην, τόν Ζυγομαλάν άντιτείνει όμως ο κ. Μιστριώτης.

— Θεωρώ τό ζήτημα τόσον ύψηλόν ώστε απαξίω να τό καταβιάσω μέχρι της πολιτικής.

*

Έν επευφημίαις και χειροκροτήμασι μεταφέρεται ο σοφός άνήρ εις τήν εν τη οδω «**Πυρίτου Διδου**» τήν και χυδαϊστί «**Στουρνάρα**» επικαλουμένην, όπου ο κ. καθηγητής ευχαριστών τούς ακολου-

θήσαντας, προτρέπει αυτούς να άγρυπνώσι.

Τό πλήθος έξητωκραύγασε και διελύθη.

— Ζήτω ο Όλύμπιος άνήρ !

— Ζήτω ο Άπόλλων της Άκαδημίας !

— Ζήτω τό Φώς τό εκ Φωτών !

ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ — Στην «Ημερησία» της Σμύρνης (5 τοϋ Γεννάριου) δημοσιεύτηκε τό ακόλουθο άρθρο :

Τριάντα λόγιοι παρασημοφορήθηκαν στην Ελλάδα με τήν αρχή τοϋ καινούριου χρόνου. Γιατί τριάντα κι' όχι είκοσιενιά ; γιατί τριάντα κι' όχι τριανταένιας ; Άν στην Ελλάδα είχε άκαδημία, ή έρώτηση αυτή μπορούσε ναχει τόν τόπο της. Άφου όμως τήν θέση της άκαδημίας τήν πήρε ή ιδιοτροπία ενός ύπουργού, τά λόγια είναι περιττά. Περ' όρέξεως, όπως λέγει τό γνωμικό, ούδεις λόγος, όταν μάλιστα ή όρεξη είναι ύπουργική.

Μερικοί όμως δέν θέλησαν να συμμορφωθούν με τή διαταγή τοϋ γνωμικού κι' έχουν σχολιάσει τήν ύπουργική όρεξη με τρόπο ποϋ δέν μπορεί ναβανι ευχάριστη ούτε στον ύπουργό, ούτε ο' ελους τούς παρασημοφορεμένους. Ο κ. Σταματίου π. χ. βρήκε πώς μερικοί απ' αυτούς δέν εϊταν άξιοι να πάρουν ούτε από πεπονόφλουδα παράσημο. Η «Ημερησία» πάλι βρήκε πώς εϊταν φοβερό άδίκημα διότι δέν παρασημοφορήθηκε ο διευθυντής της «Άμαλθείας» κ. Υπερίδης.

Κι' αυτή κι' εκείνος έχουν τήν άφέλεια να πιστεύουν στα δικαιολογητικά. πέρνουν δηλαδή τό δικαιολογητικό μέρος της παρασηφορίας, τό «διά τας μακράς προς τά γράμματα ύπηρεσίας» και λέγουν, ο ένας : μακραι προς τά γράμματα ύπηρεσίαι, μπορούν να θεωρηθούν μεταφράσεις από ξένα έργα ; Η άλλη : αν ύστερα από τριάντα χρόνων άγώνα αδιάκοπο για τήν ανάπτυξη τοϋ κόσμου, δέν μπορεί κανεις να πει πώς έχει προσφέρει στο έθνος του «μακράς ύπηρεσίας», πρέπει να γίνει Μαθουσάλας δια να εύρει χάριν εν οφθαλμοίς ύπουργού ;

Ευχαριστώ τόν Άγιο Θεό ποϋ δέν μούχει δώσει αυτή τήν άφέλεια, γιατί αν τήν είχα, θα ρωτούσα κι' εγώ με άπορία τόν ύπουργό : Κύριε Άλεξανδρή, άφου παρασημοφορείτε τόν Άγαθοκλή Κωνσταντινίδη και τόν Άξιώτη, πώς ξεχνάτε τόν Έφταλιώτη ποϋ τό παπούτσι του δέν είναι ίκανοι να λύσουν κι' οί δυο μαζί ; Δέν θα διαβάσατε φαίνεται τις «Νησιώτικες Ιστορίες», μα τότε τί ύπουργός της Παιδείας εϊστε σεις και με τί μούτρα βγαίνετε να κρίνετε μακράς ή βραχείας ύπηρεσίας προς τά γράμματα ; Αυτό είναι τό ίδιο σα να βγαίνει τσαγγάρης με τήν άξίωση να σκαλίσει άγάλλματα.

Εὐτυχῶς, ὅπως σὰς εἶπα παραπάνω, δὲν ἔχω τὴν ἀφέλεια νὰ πιστεύω στὰ δικαιολογητικά. Ἄλλως τε εἶναι φανερό πὼς ὁ κύριος ὑπουργὸς ἔχει δικό του λεξιλόγιο καὶ δική του γλώσσα, πρᾶμα ποὺ δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωση, ἀφοῦ κάθε ρωμιὸς ἔχει καὶ ξεχωριστὴ γλώσσα. Δὲν ξέρω λοιπὸν τί θέλει νὰ πεῖ ὁ ὑπουργὸς μὲ τὸ «μακρὰ ὑπηρεσίαι», ἀσφαλῶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ δίνει τὴ σημασία ποὺ δίνω ἐγὼ «στὸ μακράν», γιατί τότε ὁ πρῶτος ποὺ ἔπρεπε νὰ σημειωθεῖ στὸν κατάλογο τῶν παρασημοφορημένων εἶναι ὁ Πάλλης ποὺ ἔφαγε περισσότερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια γιὰ νὰ μεταφράσει τὴν Ἰλιάδα.

Ἐδῶ ὅμως, στόνομα αὐτό, θὰ μοῦ βγάλετε πάλι, στὴ μέση τὸ μαλλιαρισμό καὶ θὰ μοῦ πεῖτε πὼς δὲν μπορούσε ὁ ὑπουργὸς νὰ δώσει παράσημο σ' ἓνα πρωτοπαλίκαρο τοῦ μαλλιαρισμού.

Κι' ἐγὼ σὰς λέγω πὼς ἓνας ὑπουργὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκέπτεται σὰν τὸν ἓνα καὶ σὰν τὸν ἄλλον, γιατί τότε εἶταν περιττὸ νὰ γίνει ὑπουργός. Καὶ ξέρω πραγματικῶς πὼς ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς δὲν μοιάζει μὲ ἄλλους ὑπουργούς. Ἄν ἤθελε δηλαδὴ ν' ἀκούσει τὴ συνείδησή του, ὁ κατάλογος τῶν παρασημοφορημένων δὲν θὰ εἶχε πρόσωπα ἀνίκανα νὰ πάρουν παράσημο ἀπὸ πεπονόφλουδα. Φαίνεται ὅμως πὼς φοβήθηκε τὸ θυμὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς ρουτίνας, ἐπομένως δὲν ξέχασε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκοτώθηκε δεκαφτὰ χρόνια γιὰ ἓνα βιβλίο, οὔτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκόρπισε ἀλύπητα τὸ μέλι ἀπὸ τὴν πέννα του μὲ τίς «Νησιώτικες Ἱστορίες», οὔτε τὸν ξεσοχο καλλιτέχνη τοῦ στίχου Γρουπάρη.

Μὰ τότε, ἀφοῦ οἱ ὑπουργοὶ φοβοῦνται, ἀκόμα κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση, τὴν ἀλήθεια, τὸ καλῆτερο ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν εἶναι ν' ἀφήσουν τοὺς λογίους στὴν τιμὴ ποὺ εἶχαν ὡς τώρα νὰ βλέπουν δηλ. τὰ παράσημα νὰ δίνονται σὲ τενεκέδες.

ΞΑΝΑΤΥΠΩΘΗΚΑΝΕ

καὶ πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (καὶ 1,25 γιὰ τὸ ἐξωτερικό):

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ τοῦ Σεξ-πήρου (μετάφρ. Ἀλέξ. Πάλλη).

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλέξ. Παπαμόσκου.

Βγήκε κι ὁ Β' τόμος τῆς ΡΩΜΑΙΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ τοῦ Μ. Φιλήντα καὶ πουλεῖται στὰ γραφεῖα μας δρ. 3 — οἱ δυὸ τόμοι μαζί δρ. 5.

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΖΩΗ τὸ Ἐλισαίου Γιαννίδη (ἐκδόση Β' δρ) . 2.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΣΤΡΙΩΤΙΣΜΟΙ

Φίλε «Νουμά»,

Στὸ φύλλο τῶν «Καιρῶν» τῆς προπερασμένης Κεριακῆς δημοσιεύθηκε ἓνα γράμμα τοῦ κ. Μιστριώτη γιὰ τὸ αἰώνιο γλωσσικὸ ζήτημα. Σὲ τόσο δὲ μικρὸ γράμμα βρέθηκαν ἀρκετὰ λάθια ποὺ μᾶς τὰ ἀράδιασε ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς προπερασμένης Δευτέρας· κοντὰ ὅμως σαυτὰ μπορεῖ κανένας νὰ κολλήσῃ κι ἄλλα πιδ μεγάλα καὶ πιδ ντροπιαστικά γιὰ τὸν Καθηγητὴ. Μὰ τὸ δικό μου μάτι πέφτει καμμιά φορά σὲ πράματα ποὺ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ φαίνονται μικρά, μὰ, δταν κανένας τὰ καλοκοιτάξῃ καὶ τὰ καλοσυλλογιστῇ, καταλαβαίνει πόσο εἶναι σπουδαῖα καὶ τρανταχτερά. Μιλῶ γιὰ κείνο τὸ Ἀθῆναι, τὸ ξεχαρβαλωμένο, ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι μᾶς τὸ σεβρίζει ὁ κύρ Καθηγητῆς στὰ γράμματά του. Μὰ γιὰ τὸ Θεό, μπορεῖ κανένας νὰ συχωρέσῃ σὲ καθηγητὴ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων τέτιο φοβερό καὶ ἀνόσιο σολοικισμό, σὰν τὸ ξεχαρβαλωμένο καὶ ἀνούσιο αὐτὸ Ἀθῆναι; Ἐμεῖς οἱ δημοτικιστὲς κάναμε πολλὰς παραχώρησες στὴ γλώσσα καὶ γι' αὐτὸ μᾶς συχωριέται νὰ γράφουμε Ἀθῆνα, ποὺ καὶ πιδ νόστιμο καὶ σύφωνα μὲ τὴ γλώσσα ποὺ μιλάμε πηγαίνει· μὰ κι ἀπ' τοὺς δικούς μας οἱ πιδ λεπτολόγοι γράφουνε στήν Ἀθῆνα ἀπὸ κάτω ἢ ἀπὸ πάνω στὸ κάθε γράμμα τους, γιατί αὐτὸ ναι τὸ σωστό. Κι ἀπ' τοὺς καθαρευουσάνους ὅμως οἱ γραμματιζούμενοι γράφουνε πάντα ἐν Ἀθῆναις, ἢ μοναχὴ δοτικὴ Ἀθῆνησι, γιατί μάθανε στὸ συνταχικό, πὼς ἡ δοτικὴ μὲ τὴ πρόθεση ἐν ἢ δίχως αὐτῆνε φανερώνει τὸ στέκαμα στὸν αὐτόνε τόπο. Τὸ λοιπό, δταν γράφουνε αὐτὴ τὴ δοτικὴ συλλογιῶνται πάντα ἀσυναίσθητα βέβαια, πὼς τὸ γράφουνε, ἀφοῦ παραλείβουνε τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἔγραφα κ' ἐμεῖς οἱ δημοτικιστὰι τὸ ἔγραφα κτλ. Ἄς κάνῃ τῶρα τὸν κόπο ὁ κ. Καθηγητῆς νὰ βάλῃ κοντὰ στὸ καθαρευουσάνικό του Ἀθῆναι τὸ ἔγραφον ἢ ἔγραφα καὶ θὰ δῆ τὴν πλάνη του. Ἀλλιῶς κάνοντας τέτια λάθια δὲν μπορεῖ καὶ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ κατηγορηῖ ἐμᾶς, γιατί ζητοῦμε τὴν ἀπλοποίηση τῆς γλώσσας μας. Ἄν δὲ θέλῃ νὰ κάνῃ β,τι τοῦ συμβουλεύουμε, τότες ἄς θυμηθῇ, ἂν καὶ κομμάτι ἀργά, τὸ λατινικὸ primo discere deinde docere.

Μὲ ἀγάπη

ΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ